

Владимир Колев

Да отсечем нозете на вожда

Случи се така, че при битката с ненавистните бамбайци, вождът на племето, Мечата лапа, получи отровна стрела под коляното. Това беше доста отдавна, но всички добре помнят случая. Тогава Мечата лапа, без да губи самообладание, извади острия си като орлов поглед нож и отрязва голяма мръвка от раненото място. И макар че отровата, с която бимбайците мажеха стрелите си, беше бърза като бяг на елен, тя не успя да достигне душата на вожда. Но усложнения имаше – след няколко дни кракът подпухна. Наложиха се Магьосникът, Мъдрият кърт, да отиде до Скалата на преминалите отвъд и там да се посъветва с душите на Свещените прадеди. Когато се върна обяви, че духът на Лечителя е повелил да се отсече кракът на вожда. Мечата лапа посрещна малко неприятната новина като истински мъж. Пренесоха го до огъня, в който Мъдрият кърт започна да мята листа от тревата, наречена отвъдипактук. По негово нареждане, вождът пое с пълни гърди сладникавия дим. Главата му бързо се замая и той увисна в ръцете на двамата мъжаги, които го предържаха. След това нищо не помнеше.

Пренесоха го до Свещения пън, положиха върху него болния крак, а Магьосникът взе брадвата.

Докато Вождът още идваше на себе си от малко неприятното изживяване, Мъдрите старци се събраха под Дървото на размислите. Дълго умуваха с кого да заменят Мечата лапа. Синът му още не бе живял толкова луни, колкото са пръстите на ръцете и краката му, та беше рано да наследи баща си. То, когото и да сложиш, докато знаете, новият се утвърди на мястото си... А трябва да се помисли и за някаква пенсия за Мечата лапа. По един черен дроб от елен на седмица е добро решение, ама в тия гладни години... Освен това – стар и немощен, ама хитър вожд зад гърба на новак, който отначало неизбежно ще оплита конциите... Мъдрите старци, мъдри, мъдри, ама и те се заплетоха... И по навик погледнаха към Мъдрия кърт.

Магьосникът се прокашля и без да се впуска в излишни пледоарии, направо заяви:

– Всички знаем, че всичко под небето се извършва именно така, както го изисква Небесният повелител. Ако той реши Мечата лапа да остане жив, значи неговата воля е Мечата лапа да остане вожд на племето. Предлагам, временно мястото му да бъде заето от Големият бръмбар.

Мъдрите старци си помислиха с уважение, че при Мъдрият кърт празно няма. Големият бръмбар беше голяма шушумига, значи: докато Небесният повелител не изяви по разбираем начин виждането си,

промени в племето няма да има. А това, знаете, е най-важното...

Мечата лапа доста бързо се справи и отново пое в свои ръце делата на племето. Наистина, отначало хората малко трудно възприемаха фигурата на вожда с чуканче, вместо крак, но после свикнаха. Човек с какво ли не свиква... А Вождът, известен не само с храброст, но и с тънка пресметливост, набра още хитрост. Например, негова беше идеята да се хване едно муле. До тия животни с жилаво месо прибягваха само когато хептен закъсваха с яденето. Какво прави, как го прави, никой не разбира, но не след дълго Вождът започна... да язди мулето. И даже поставяше някаква мека подложка на гърба му. Мъжете посрещнаха тази новост с недоумение, а жените – с насмешка. Но, както е известно, жените по-бързо се ориентират в обстановката. Появиха се още мулета и жените започнаха да ходят с тях за корени в гората. И даже ги украсяваха с разни джунджурийки. Женска им работа... След кратко колебание, мъжете също станаха ездачи. Не, че взеха акъл от жените, но щом Вождът е дал личен пример...

Мечата лапа доведе до успешен край войната с най-опасния враг, племето хам-хум. А това се случи така: веднъж, съгледвачите на племето докладваха, че мъжете на хам-хум са утрепали огромен хобот. Тия, хамхумите не бяха за подценяване... И сигурно, няколко часа ще очакват войните на Мечата лапа да опитат да им вземат хобота. Ще бъдат бдителни и съобразителни, докато... не седнат вечерта на яка хапка...

... Когато Луната се снижи над хълмовете, Вождът яхна мулето и поведе своите войни. За пръв път взе в боен поход и сина си, Младият тигър. Заобиколиха отдалеч пируващите – хамхумите сигурно бяха пуснали секретни постове наоколо. Вождът извика сина си и му нареди нещо на ухо. Хлапето взе снопче трева отвъдипактук и потъна безшумно в тъмнината. Премина като повей на вятър край секретния пост и се смеси с другите, вилнеещи от радост хлапета. Крещейки и подскачайки заедно с другите, Младият тигър хвърляше отвреме-навреме по малко трева в огъня. Фигурите на пируващите бързо започнаха да омекват.

Мечата лапа разбира, че е дошъл лунния му час. Вгледа се в очите на войните си с настойчив, твърд поглед. Имаше силни очи и умееше да внушава с тях много. Войните престанаха да се кокорят в нанизаните с мръвки шишове, а лицата им придобиха нормалното си, вълче изражение.

Клането бе кратко и безпощадно.

Никой от войните на Мечата лапа не вкуси и парченце от печения хобот. Тази вечер това бе женско ядене. По приятна, стара традиция,

мъжният пир щеше да се направи от телата на убитите противникови войни. Така, силата им щеше да се влее в жилите на победителите.

И всичко би свършило наистина добре, ако една закъсняла стрела не драсна над коляното крака на Вожда. Мечата лапа пак извади острия си като орлов поглед нож и отрязва мръвка от бедрото си.

След наложителното посещение при Скалата на преминалите отвъд, магьосникът отново наточи брадвата. От доскоро здравия крак остана само педя. Леко неприятно...

Съвещанието на Мъдрите старци протече без особени дебати. Всеки каза по нещо, колкото да се види, че отчита сериозността на положението. Последен взе думата Мъдрият кърт:

– Всички знаем, че всичко под небето се извършва именно така, както го изисква Небесният повелител. Ако той реши Мечата лапа да остане жив, значи неговата воля е Мечата лапа да остане вожд на племето. Предлагам, временно мястото му да бъде заето от Големият бръмбар.

Умен бе Мъдрият кърт, умен та умен. Какво да добавиш?

Отровата и на втората стрела не успя да докосне душата на Вожда. Още много луни, Мечата лапа успешно ръководи делата на племето. Бяха разбити матуните, летите, даже далечните мордуни получиха каквото им се полагаше. Но ето, че дойде денят, в който Небесният повелител пожела да прибере при себе си душата на Мечата лапа. Старият вожд не почувства никаква тъга. Щом Небесният повелител го призовава при себе си...

С подобаваша тържественост, принесоха тялото на заслужилия мъж върху Скалата на преминалите отвъд. Там орлите щяха да изкълват месото и заедно с него да пренесат и душата на Вожда при Небесния повелител.

След тържеството, Мъдрите старци се събраха под Дървото на размислите. Предстоеше избор на достоен приемник на Мечата лапа. Това, разбира се, щеше да бъде синът му, Младият тигър. Ама протоколът и примерът пред поколенията повеляваха все пак, всеки да каже по нещо. Да си Мъдър старец е отговорна работа...

Пръв, по традиция започна Плямпай. В обстойно изложение, той изреди заслугите на претендента, като се започне с победата над хамхум и се завърши с неотдавнашният разгром на тирантите. Краткият поясни с няколко фрази, че вече няма формални проблеми Младият тигър да заеме полагащото му се по наследство място. Касапинът го подкрепи с още аргументи: тигърът е здрав като дъб, гъвкав като тръстика и бърз

като полет на стрела. Имаше и още думи, все похвални...

По традиция, изчакайки да изкажат съображенията си „за“, тъй като съображения „против“ нямаше, последен взе думата Мъдрият кърт:

– Всички знаем, че всичко под небето се извършва именно така, както го изисква Небесният повелител. Редиците на племето ни се множат, значи можем да се надяваме, че правилно сме тълкували посланията Му. Сигурно, Небесният повелител иска Младият тигър да наследи достойния си баща. Но ми се струва, че отгоре ни се внушава още нещо... Какво именно? – Направи продължителна, ефектна пауза и продължи: – Помнете, че с бамбайците воювахме много луни. И победихме едва когато Мечата лапа получи отровна стрела в коляното. А много и истински победи завоювахме едва след като отсякохме и другия крак на вожд! Трябва ли да чакаме бъдещите две необходими стрели, за да победим горяните, сивите и бодливите?!

Умен бе Мъдрият кърт, умен та умен. Какво да добавиш?

Надвечер, Мъдрите старци отново се събраха под Дървото на размислите. Касапинът и Плямпай носеха по една пръчка – точна мярка на някогашните крака на Мечата лапа. Големият бръмбар изсипа до огъня сноп трева отвъдипактук.

А Мъдрият кърт започна да точи брадвата.

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: В една мъглива утрин се събудих, седнах пред античната си пишеща машина и се появи тази дивотия. Имах усещането, че някой „отгоре“ ми диктува думите. Смешното е после. Сума ти години разказът не видя бял свят, защото тогава си имахме „вожд“ и се събуждала една асоциация... Опитвах се да се аргументирам, че нашият вожд не е дивак, а партиен, но...

По силата на някаква ирония, разказът излезе първо в бившия СССР. И там си имаха вожд, но редакторът се оказа разсеян. Или...

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11916>]